

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: I.M., nar. ..., ev. č. ..., st. přísl. Ukrajina, t.č. pobytem: Zařízení pro zajištění
 cizinců Balková, 331 65 Tis u Blatna, *zastoupeného: Organizace pro pomoc uprchlíkům,*
Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, 170
 00 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **30.08.2017**, čj. **OAM-**
139/LE-LE05-LE05-PS-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým
 byl ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších
 předpisů (*dále jen „zákon o azylu“*), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a byla mu ve
 smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena doba trvání zajištění do 13.12.2017.

Žalobce se dle **žaloby** domníval, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 2 a 3 zákona
 č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*), § 68

odst. 3 správního řádu a § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobci byla stanovena povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců Balková (*dále jen „zařízení“*) dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobce byl však přesvědčen, že žalovaný dospěl ve svém rozhodnutí k nesprávnému závěru ohledně splnění podmínek pro uložení povinnosti žalobce setrvat v zařízení, když v napadeném rozhodnutí dostatečně nezvažoval alternativy k této povinnosti, např. možnost přemístění do otevřeného pobytového střediska nebo hlášeného místa pobytu. Vzhledem k tomu, že se žalovaný nezabýval první podmínkou zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

Žalobce byl toho názoru, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezdůvodnil skutečnost, jakým způsobem by propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalovaný neuvedl žádné konkrétní úkony, ke kterým je potřebné zabezpečit účast žalobce a jejichž průběh by byl propuštěním žalobce ohrožen. Zvláštní opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu jsou rovněž opatřeními, zabezpečujícími relativní kontrolu žalovaného nad přítomností žalobce v řízení o jeho mezinárodní ochraně.

Žalobce poukázal na skutečnost, že úvaha žalovaného o nemožnosti uložení zvláštních opatření je nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Žalovaný odůvodnil svůj závěr o nemožnosti uložit zvláštní opatření velmi obecně, vycházel pouze z pobytové historie a v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu se vůbec nevypořádal s individuálními okolnostmi žalobce. Neúčinnost uložení zvláštního opatření žalovaný konstatoval pouze v jediném odstavci na str. 4 napadeného rozhodnutí.

V souvislosti s výše uvedeným poukázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.12.2016, čj. 7Azs 269/2016-23, který v žalobcem zvýrazněné pasáži zdůraznil, že nelze s ohledem na jejich odlišný účel odmítat uložení zvláštních opatření dle zákona o azylu jen proto, že nebyla shledána účinnými zvláštní opatření dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*). Žalovaný opíral svou úvahu o nemožnosti uložení zvláštního opatření pouze o skutečnost, že v jiném řízení nebylo konstatováno, že v žalobcově případě je uložení takového opatření dostatečné.

V souvislosti s individuálními okolnostmi případu žalobce opětovně poukázal na již uvedený rozsudek čj. 7Azs 269/2016-23 a jeho body 16 a 23; podle bodu 23 přitom platí: *„Pokud se cizinec dobrovolně dostaví na policejní pracoviště s (tvrzeným) úmyslem řešit svoji pobytovou situaci, musí správní orgán v rozhodnutí o zajištění cizince podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu přezkoumatelně vysvětlit, proč (např. se zřetelem ke zjištěním o dosavadním pobytu cizince na území ČR) nelze využít zejm. opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. V opačném případě zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.“* V návaznosti na bod 23 uvedeného rozsudku se žalobce domníval, že žalovaný pochybil a zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, když se vůbec nevypořádal se skutečností, že se žalobce sám a dobrovolně dostavil na policejní pracoviště s úmyslem řešit svůj pobyt na území. Již samotná skutečnost, že se žalobce sám a dobrovolně dostavil na policejní pracoviště, přitom svědčí ve prospěch závěru, že bude v budoucnu řádně

spolupracovat se správními orgány. Pokud žalovaný uváděl, že žalobce nebude spolupracovat se správním orgánem v azylovém řízení, měl tento závěr blíže zdůvodnit. Podle žalobce samotná skutečnost nelegálního pobytu nemůže automaticky vyloučit použití zvláštních opatření. Je v samotném zájmu žalobce, aby byla jeho účast v řízení zabezpečena, a tudíž se správním orgánem řádně spolupracoval.

Žalovaný přistupuje k ukládání „povinnosti setrvat v zařízení“ paušálně, v každém případě cizince, jenž podal žádost o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců a u kterého bylo proto nevyhnutně v předchozím řízení jiným správním orgánem konstatováno, že není předpoklad jeho dobrovolného vycestování z území. O výše uvedeném svědčí i samotné konstatování žalovaného, při kterém zdůrazňuje, že k podání žádosti došlo až po zajištění, což svědčí i o nemožnosti uplatnění zvláštního opatření vzhledem k pobytové historii žalobce.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí rozsáhle věnoval vlastní úvaze o účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu, avšak zcela opomenul skutečnost, že se žalobce sám a dobrovolně dostavil řešit svou pobytovou situaci. Žalovaný navíc k závěru o nemožnosti uložení zvláštních opatření podle zákona o azylu přistoupil na základě skutkového stavu, jenž byl zjištěn v předchozím řízení jiným správním orgánem, a neprovedl úkony směřující ke zjištění, zda není možné účast žalobce na řízení o mezinárodní ochraně zabezpečit i jinak (uložením zvláštního opatření), když již byl v předchozím řízení konstatován důvodný předpoklad, že cizinec z území vycestovat dobrovolně nehodlá. Navíc ustanovení § 46a zákona o azylu nevylučuje uložení „povinnosti setrvat v zařízení“ ani v průběhu řízení ve věci mezinárodní ochrany, pokud se ukáže, že zvláštní opatření k zabezpečení účasti cizince již nepostačuje, nebo, jak výslovně předjímá ustanovení § 46a odst. 2 zákona o azylu, pokud cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu zvláštním opatřením.

Žalobce upozornil na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 5.12.2016, čj. 44A 26/2016-20, vymezující pojem „účinné uplatnění zvláštních opatření“ a jejich účel. Žalobou napadené rozhodnutí podle názoru žalobce nedostatečně a bez vazby na právní úpravu účelu zvláštních opatření podle zákona o azylu argumentovalo v neprospěch uložení zvláštního opatření. Dle názoru žalobce by tedy s ohledem na výše uvedené mělo být napadené rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost zrušeno. V petitu žaloby žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný podle svého **vyjádření k žalobě** byl přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze účelově s cílem oddálit hrozící vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Žalobce byl dle doložených dokladů dne 21.8.2017 zajištěn podle § 124 zákona o pobytu cizinců rozhodnutím čj. KRPS-231181-25/ČJ-2017-010022 a umístěn do zařízení za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byla skutečnost, že dne 19.7.2017 byl hospitalizován na Interním oddělení Nemocnice Říčany poté, co zkolaboval na

zastávce autobusu. Dne 20.7.2017 jej z nemocnice převzala hlídka OPKPE STČK, když bylo lékařskou zprávou potvrzeno, že je schopen propuštění z nemocnice, převozu na OPKPE a vedení správního řízení. Žalobce následně uvedl ke své totožnosti, že je I. S., nar. ..., st. přísl. Ukrajina, a přicestoval do České republiky (*dále jen „ČR“*) na základě pasu a polského víza, doklad mu však byl ukraden. Jelikož jeho totožnost nebyla v dostupných evidencích ověřena, byl cizince zadržen a eskortován na OPKPE STČK. Zde uvedl do protokolu, že do ČR přijel koncem listopadu 2016 a poté již nevycestoval. Sdělil, že přijel na návštěvu známých s platným polským vízem, po skončení platnosti víza však ČR neopustil, ani nepožádal o prodloužení víza. Dodal, že mu byl pas s vízem ukraden. S cizincem bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl propuštěn ze zadržení. Posléze však bylo cestou mezinárodní spolupráce zjištěno, že osoba s udanou totožností nepřekročila ukrajinsko-polské hranice a nebylo jí ani uděleno polské vízum. Dne 21.8.2017 se žalobce dostavil na OPKPE STČK a prohlásil, že při zadržení dne 20.7.2017 uvedl nepravdivou totožnost. Následně udal totožnost uvedenou shora v tomto rozsudku s tím, že do ČR skutečně přijel v listopadu 2016 na základě polského víza platného asi do dubna 2017 a pas ztratil v hospodě, nikde to však nehlásil, jelikož v něm bylo již neplatné vízum. Bylo tedy zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Z toho důvodu s ním bylo zahájeno řízení o vyhoštění, posléze byl zajištěn a umístěn do zařízení za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude plnit a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení žalobce dne 21.8.2017 sdělil, že je občanem Ukrajiny a uváděl původně totožnost svého známého. Na Ukrajině pobývá dle svého sdělení v obci S. ve Lvovské oblasti. Uvedl, že svůj pas ztratil v hospodě, nikde to však nehlásil, jelikož v něm bylo již neplatné vízum. Do ČR přijel koncem listopadu 2016 z Polska, kde měsíc pracoval. Pokračoval, že přijel na polské vízum s platností do dubna 2017 a bydlel v T., nyní je bez domova. Vypověděl, že v ČR ani jinde v Evropské unii nemá žádné příbuzné či blízké osoby. K možnému vycestování sdělil, že není zdravotně v pořádku, aby mohl hned vycestovat. Doplnil, že na Ukrajině se má kam vrátit, neboť by jel ke své bývalé manželce a synovi, kde by jej nějaký čas nechali, než by si našel něco jiného. Prohlásil, že na Ukrajině mu nehrozí nebezpečí a v případě vyhoštění nedojde ani k zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Zmínil také, že se obrátil na arcidiecézní charitu se žádostí o pomoc s dobrovolným návratem na Ukrajinu, ale odkázali jej na policii. Dne 25.8.2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že žádá v ČR o mezinárodní ochranu, protože se nemá kam vrátit a v souvislosti se svým vážným zdravotním stavem.

Žalovaný po posouzení skutečností týkajících se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR a schengenského prostoru dospěl k závěru, že v jeho případě se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. K uvedenému závěru dospěl žalovaný především na základě skutečnosti, že žalobce do ČR přijel na základě polského víza v listopadu 2016, což sám uvedl do policejního protokolu, pas ztratil v hospodě, ztrátu však nikde nehlásil, jelikož v něm bylo již neplatné vízum, navíc uváděl nepravdivou totožnost, jak sám přiznal. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podal poté, co mu bylo po jeho zadržení policií správním rozhodnutím uloženo vyhoštění a po zajištění a umístění do zařízení po zajištění cizinců. Učinil tak teprve po 9 měsících nelegálního pobytu na území ČR. Během této doby se mohl dostavit na příslušný

orgán a žádost podat. Možnost podat žádost o mezinárodní ochranu tedy nesporně měl. Žádost však podal teprve tehdy, kdy mu bylo uloženo vyhoštění a výkon tohoto vyhoštění se stal díky jeho zajištění reálným. Ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany evidentně uváděl skutečnosti, které mu musely být známy již dlouho před zajištěním. Z výše uvedených důvodů správní orgán rozhodl o zajištění žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Z jednání žalobce žalovaný vyvozoval účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný měl za to, že přezkoumatelným důvodem zdůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR a Evropské unie (na území ČR pobýval neoprávněně bez víza či jiného oprávnění k pobytu, nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území členských států, uváděl nepravdivou totožnost). Jednání žalobce, jak plyne z jeho pobytové historie, nedávalo dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Nemožnost uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu žalovaný dostatečně zdůvodnil na str. 4-5 napadeného rozhodnutí. Z výše uvedeného je zřejmé, že aby se žalobce vyhnul vyhoštění a setrval na území ČR, využije jakékoli možnosti, včetně vydávání se za jinou osobu. Volba mírnějších opatření než zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žalobce na azylovém řízení. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel azylové správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.10.2016, čj. 7Azs 185/2016-23). Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2017, čj. 4Azs 105/2017-24. Žalovaný přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce, ze kterých vycházel a které nenavědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce nebylo možno přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu.

Žalovaný setrval na tom, že byly naplněny kumulativní podmínky zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný správní orgán nedůvodnými, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nežádal nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).

Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s.ř.s.“*)].

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo*

může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*

Soud vzal za základ svého rozhodnutí skutková zjištění, jak jsou uvedena ve vyjádření žalovaného, jakmile se ujistil, že mají oporu ve spisovém materiálu. Dále ze správního spisu doplňuje následující skutečnosti: Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 30.8.2017 žalobce ke svému zdravotnímu stavu uvedl: „*Mám vysoký krevní tlak a беру léky, které tady dostávám, ale zatím to moc nepomáhá. Lékař říkal, že se musí vyzkoušet ten lék, a pokud by nepomohl, dá mi jiný. Vlastně jsem rád, že jsem tady v tom zařízení, protože se mi věnuje lékař a můžu dostat léky, které mi pomohou. Jinak jsem zdravotně zcela v pořádku, nemám žádné zvláštní potřeby ani omezení.*“ Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že na Ukrajině se nemá kam vrátit – měl sice dům ve Lvovské oblasti, ale ten zůstal po rozvodu manželce a teď už tam nic nemá. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany téhož dne žalobce upřesnil, že v současném zdravotním stavu se nemůže vrátit na Ukrajinu, protože by se tam v tomhle stavu nemohl nijak zařídit; až lékař najde lék, který žalobci pomůže, bude uvažovat o návratu. K možnosti bydlet v obci S. po svém návratu na Ukrajinu žalobce uvedl, že by ho tam bývalá manželka pár týdnů nebo měsíců nechala, než by si něco našel; také by si mohl vyřídit důchod, protože na něj už má nárok, neboť nějakou dobu pracoval v chemickém průmyslu.

Veškeré **žalobní námitky** se vztahovaly k možnosti uložení zvláštních opatření žalobci namísto jeho zajištění v zařízení. Soud vzal při posuzování žalobních námitek v úvahu, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. uvádí: „*Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). [...] Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. [...]*“

Ve vztahu k ukládání zvláštních opatření pro případ důvodu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nemohl soud pominout ani závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.6.2017, čj. 1Azs 349/2016-48: „*Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. [...] Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.*“

Žalovaný komplexně posoudil možnost uložení zvláštních opatření žalobci a odůvodnil svůj závěr o neúčinnosti alternativ zajištění na str. 4-5 napadeného rozhodnutí následujícími individuálními okolnostmi žalobceva případu: Žalobce pobýval dlouhodobě na území ČR neoprávněně, bez cestovního dokladu a jakéhokoli pobytového oprávnění a nerespektoval svoji povinnost vycestovat z území členských států Evropské unie. Uváděl nepravdivé údaje o své totožnosti a vydával se za jinou osobu ve snaze vyhnout se důsledkům svého jednání, a proto byl také zajištěn za účelem realizace vyhoštění. Skutečnosti, jimiž žalobce odůvodňoval svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany, byly žalobci známy již před jeho zajištěním policií, z čehož lze usuzovat na účelovost podané žádosti. Žalobce nadto dne 21.8.2017 do protokolu výslovně prohlásil, že mu na Ukrajině nehrozí žádné nebezpečí, tvrdil, že se již pokoušel získat pomoc k návratu do vlasti, a ani ve své žádosti žádnou obavu z pronásledování nebo vážné újmy nezmínil. Žalobce se zcela vědomě vyhýbal svým povinnostem spojeným s pobytem na území ČR a snažil se oklamat správní orgán odporujícími si tvrzeními ohledně možnosti návratu na Ukrajinu v rámci řízení o zajištění a vyhoštění dle zákona o pobytu cizinců (vycestování nic nebrání, má se kam vrátit, o dobrovolný návrat se již snaží) a v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Z úvah žalovaného je patrné, že vzal v potaz délku pobytu žalobce na území ČR, jeho jednání během této doby, nedodržování povinností vyplývajících z právních předpisů cizineckého práva, jakož i uvádění nepravdivé totožnosti, důvody podání azylové žádosti a odporující si tvrzení žalobce o tom, zda chce a může z ČR vycestovat dobrovolně. Soud na základě těchto skutečností považoval závěr žalovaného o nemožnosti uložení některé z alternativ zajištění za odůvodněný, neboť z žalobceva jednání vyplývaly důvodné pochybnosti o jeho aktivní a řádné spolupráci se správním orgánem v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany.

K tomu, že žalovaný neuvedl, při jakých konkrétních úkonech je třeba zajistit přítomnost žalobce, soud uvádí, že se nejedná o vadu napadeného rozhodnutí již jen proto, že v počátečních fázích řízení o udělení mezinárodní ochrany lze jen stěží předvídat, jaké úkony bude vlastně nutné provést, neboť správní orgán ještě nemá tušení o všech okolnostech, které v průběhu řízení vyjdou najevo na základě žadatelových tvrzení a podkladů, které k nim žalovaný sám opatří z vlastní iniciativy (zejména půjde o zprávy o situaci v zemi původu

žalobce). V případě zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu správní orgán nesleduje při zvažování uložení zvláštních opatření jen zajištění účasti na řízení, nýbrž i neznemožnění dohledu nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu, tedy podporu účelu zajištění dle daného ustanovení zákona o azylu, jak jej vymezil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28.2.2017, čj. 4Azs 9/2017-31.

Argumentace žalobce založená na tom, že žalovaný se v rozhodnutí opíral toliko o nepostačující uložení zvláštního opatření dle zákona o pobytu cizinců v rámci jiného řízení, se naprosto míjela s odůvodněním nemožnosti uložit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu v napadeném rozhodnutí. Proto ani odkaz na rozsudek Nejvyššího soudu čj. 7Azs 269/2016-23 v této souvislosti neměl pro nyní projednávanou věc jakoukoli relevanci.

V žalobě bylo opakovaně namítáno, že žalobce se sám dobrovolně dostavil na policejní pracoviště, aby vyřešil svoji pobytovou situaci, a tato skutečnost měla být při úvahách o účinnosti zvláštních opatření zohledněna. Soud k tomu uvádí, že podle obsahu spisového materiálu se žalobce na policejní orgán dostavil až měsíc po svém prvotním zadržení policejními orgány a po zahájení řízení o správním vyhoštění. Z jeho sdělení ze dne 21.8.2017, jak jsou uvedena shora, a vlastně i ze sdělení do protokolu k žalobcově azylové žádosti, vyplynulo, že žalobce podle jeho vlastních slov vyvinul a i do budoucna chtěl vyvinout snahu vrátit se do svého domovského státu. Jedinou přetrvávající překážkou současného vycestování žalobce pak po porovnání žalobcových vlastních sdělení zůstává kolísavý krevní tlak, tento jeho zdravotní problém je v zařízení řešen a sám žalobce uvedl, že mu setrvání v zajištění umožňuje přijímat odpovídající lékařskou péči. Žalobcova tvrzení o úmyslu vycestovat kontrastovala s jeho snahou prodloužit si nelegální pobyt na území ČR mj. podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Byť je tedy pravdou, že žalovaný výslovně nezminil, že žalobce se dostavil dobrovolně na policejní pracoviště, z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný zohlednil informace, které žalobce při té příležitosti policejnímu orgánu poskytl. Shledal však rozpor mezi těmito tvrzeními a dalším jednáním žalobce a jeho pozdějšími tvrzeními (podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a uváděné azylové důvody), i z tohoto důvodu proto nepovažoval zvláštní opatření za účinná. Soud vzhledem k těmto skutečnostem zastává názor, že i požadavkům na odůvodnění rozhodnutí, které vyvodil Nejvyšší správní soud v rozsudku pod čj. 7Azs 269/2016-23 ve vztahu k dobrovolnému dostavení se na policejní pracoviště, bylo v napadeném rozhodnutí učiněno zadost.

K otázce skutkového stavu, ze kterého by správní orgán měl vycházet, soud shledal, že žalovaný nepochybil, pokud použil zjištění policejního orgánu. V zákoně o azylu je stanovena velmi krátká lhůta pro vydání rozhodnutí o zajištění v délce 5 dnů ode dne podání žádosti (§ 46a odst. 4 věta první zákona o azylu). I díky této lhůtě uplynulo např. mezi vyjádřením žalobce v rámci řízení dle zákona o pobytu cizinců dne 21.8.2017 a vydáním napadeného rozhodnutí dne 30.8.2017 jen několik dnů. Po správním orgánu tak nelze spravedlivě požadovat, aby skutkový stav opakovaně aktualizoval. Možnosti použití a převzetí skutkových zjištění policejního orgánu „dal zelenou“ i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26.1.2017, čj. 1Azs 328/2016-28. Žalovaný v nyní projednávané věci navíc stihl žalobce vyslechnout i sám (viz poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a protokol o

pohovoru, obojí ze dne 30.8.2017) a získané informace v napadeném rozhodnutí zohlednil (šlo zejména o otázky žalobcova zdravotního stavu a možnosti jeho návratu do vlasti). Skutkový stav, ze kterého žalovaný vycházel, byl tudíž zcela aktuální.

Soud se nezabýval obecnou polemikou žalobce stran paušálního přístupu správního orgánu, neboť jeho úkolem v nynějším řízení bylo posoudit soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy na základě konkrétních tvrzení a v rámci individualizovaného přezkumu žalobcova případu. Soud shledal, že žalovaný se přezkoumatelným způsobem zabýval možnostmi uložení zvláštních opatření žalobci, posoudil individuálně okolnosti žalobcova případu, neshledal uplatnění alternativ zajištění v zařízení pro zajištění cizinců účinným, a proto také odůvodněně rozhodl o zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. V postupu žalovaného soud neshledal ani porušení ustanovení správního řádu, jimiž žalobce argumentoval zcela obecně v úvodu žaloby, neboť stav věci byl zjištěn v odpovídajícím rozsahu, žalovaný své rozhodnutí řádně a logicky soudržně odůvodnil a z průběhu správního řízení nevyplývalo, že žalovaný porušil některou ze základních zásad činnosti správních orgánů.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly a jejich náhradu během řízení neuplatňoval, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 11. října 2017

Za správnost vyhotovení: M. K.

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně